

54. Proste a bude vám dáno.

Člověk je stále ještě v rozpacích nad formou modlitby. Chce se modlit správně a ničeho při tom nezameškati. V poctivém chtění hloubá a nenalézá řešení, v němž by měl jistotu, že nejde falešnou cestou.

Ale hloubání je bezúčelné, ukazuje jen na stále tutěž snahu - přiblížit se k Bohu *rozumem*. To je marný postup; člověk zůstává Nejvyššímu *stále* vzdálen. -

Kdo *správně* přijal do sebe mé Poselství, ten jasně ví, že slova mají příliš úzké hranice, než aby ve svém druhu mohla vystoupiti do světlých výšin. Jen *city*, ukryté ve slovech, stoupají dále vzhůru z hranic slovních forem podle své síly a čistoty. -

Slova platí z části jen jako ukazovatelé cest, ukazující směr, kterým záření citů má jít. Jiná část slov vybavuje *druh* paprsků v člověku, který používá formující slova k opoře a jako obalu. *Slovo*, myšlené při modlitbě, přilétá k člověku zpět, jestliže je tento v sobě prožil nebo se snaží v sobě je oživit.

V tomto vysvětlení vidíte vystupovati před sebou dva druhy modliteb. Jeden druh vystupuje z vašich citů, bez rozvažování, v prožití, které je často silným procítěním nějakého okamžiku, formujícím se při vytrysknutí ve slova. Jiný druh pak *předem* uvažuje, formuje slova, jimiž se snaží teprve vyvolati ve zpětném účinku cit, odpovídající slovům. Chce tedy již zformovaná slova naplniti citem.

Není třeba říkat, který druh modlitby je silnější. Víte sami, že *přirozenější* je také vždy to *nejsprávnější*. V tomto případě tedy *ta* modlitba, která vzniká z náhle vytrysklého citu a teprve potom se nutí do slov.

Dejme tomu, že vás zasáhne neočekávaně velmi těžká rána osudu a otřese vámi až do nitra. Vaše srdce ovládne strach o něco, co je vám milé. Ve chvíli trýzně vystoupí ve vás výkřik o pomoc, tak silný, že rozechvěje tělo.

V *tom* poznáte sílu citu, schopnou vystoupiti až do světlých výšin, je-li ... tento cit plný *pokorné čistoty*. Bez ní je každý cit zastaven na cestě vzhůru na určitém místě, ať je jak chce silný a mocný. Je zcela nemožno, aby se bez pokory mohl přiblížiti k čistotě, která mocnými, obrovskými kruhy obklopuje Božství.

Takový silný cit je provázen vždy jen *vyrážením* slov, poněvadž moc citů nedovolí a nedá se stlačit do omezených slov. Síla rozlévá se daleko za hranice všech slov a bouřlivě strhuje všechny závory, které jí chtějí dát slova, vyšlá z úzce omezené činnosti pozemského rozumu.

Každý z vás to již alespoň jednou prožil ve svém bytí a proto dovedete pochopit, co tím chci říci. A *to* je ten cit, který máte mít při modlitbě, očekáváte-li, že bude schopna vystoupiti až do výšin čistého Světla, odkud k vám přicházejí všechna splnění. -

Nemáte se však obraceti k výšinám jen v úzkostech, nýbrž také čistá radost, štěstí a dík může se stejnou silou ve vás vytrysknouti. A tento *radostný* druh letí mnohem rychleji vzhůru, protože je nezkalenější. Strach velmi lehce zkalí čistotu vašeho citění a tvoří falešný druh. Často je tu připojena tichá předhůzka, nebo dokonce i hořkost, že se právě *vám* muselo stát to, co vaši duši tak těžce zasáhlo. A to samozřejmě není to pravé; musí to vaše volání zatížit a udržovati dole.

K modlitbě není třeba, abyste formovali slova. Slova jsou *pro vás*, mají zadržeti *váš* cit, aby zůstal pevně ucelený a nerozplynul se v mnoho druhů.

Nejste zvyklí myslet jasně, beze slov a prohlubovat se, aniž byste ztratili přímý směr. To je tím, že mnoho mluvením stali jste se povrchními a rozptýlenými. *Potřebujete* slova jako ukazovatele cesty a také jako schrány, v níž byste udrželi pohromadě určité druhy svých citů, abyste mohli v modlitbě něco vyjádřit a také si to slovem jasněji představit.

Takový je způsob modlení, vyjde-li k tomu popud z vašich citů, tedy je-li to chtění vašeho *ducha*! To se však dnešním lidem zřídka kdy přihodí. Stane se tak, jen když je nějak zasáhne velmi silný úder utrpení, radosti nebo také tělesné bolesti. Dobrovolně, bez nárazu, se nikdo více nenamáhá, aby někdy pomyslel na díky Bohu, dárci všech milostí.

Obraťme se nyní k dalšímu druhu. Jsou to modlitby, které nemají takových náhlých popudů, o nichž jsme právě mluvili, ale je k nim přistupováno ve zcela určitém čase. Člověk si předsevzal modlit se. Je to uvážená, zvláště *chtěná* modlitba.

Tím se také mění postup. Člověk myslí nebo říká určitá slova modlitby, jak si je sám sestavil nebo jak se jim naučil. Obyčejně je v nich málo citu. Člověk myslí příliš na *to*, aby slova správně sestavil a to *samotné* ho již odvádí od procítění všeho, co říká nebo co si jen myslí.

Správnost tohoto vysvětlení poznáte sami na sobě, zamyslíte-li se a budete-li se pokorně zkoumat. Vkládat do takových modliteb čistou schopnost cítění není tak lehké. Již sebemenší úsilí vysiluje a odvádí část soustředění pro sebe.

Při tom musí být zformovaná slova oživena ve vás, to znamená, *slova musí* ve vás vyvolat *ten druh cítění*, jaký svou formou označují. Postup neděje se pak vytrysknutím zevnitř zadním mozkem do předního mozku, který úměrně těmto dojmům rychle k nim formuje slova, nýbrž přední mozek začíná *předem* formovati slova, jež jsou působením na zadní mozek tímto přijímána a musí být zpracována. Odtud vychází přiměřený tlak na nervový systém sluneční pleteně, která teprve v dalších dějích může vyvolati *cit* slovem vyjádřený.

Ačkoliv tento postup jde úžasně rychle za sebou, takže se pozorovateli zdá, jakoby vše se dalo *současně*, přece nejsou takové výtvořky tak plné síly, tak bezprostřední jako ty, které vznikají opačným způsobem. Nemůže se jim proto dostatí také takového účinku a v nejčastějších případech zůstanou cituprázdné. Již každodenní opakování *stále těch samých* slov zbavuje je pro vás síly, stávají se zvykem a tím jsou bezvýznamná.

Lidé, buďte proto v modlitbě *přirození*, nenucení, neumělkovaní! Naučené stává se snadno jen odříkáváním. Tím si vše jen ztěžujete.

Začínáte-li svůj den skutečným citem díky k Bohu a končíte-li jej citem vděčnosti, i když je to jen dík za poučení, kterého se vám v tomto dnu dostalo prožitím, pak žijete dobře! Každé své *dílo* učiníte svou pílí a péčí děkovnou modlitbou. Každé vaše slovo, které promluvíte, nechť zrcadlí lásku, kterou vám Bůh poskytuje. Pak stane se bytí radostí každému na této zemi, kdo smí na ní žít.

Není to tak těžké a nepřipraví vás to o čas. Krátký okamžik opravdového děkovného citu je mnohem lepší, než dlouhé hodiny naučeného modlení, které svým citem nemůžete sledovat. Mimo to takové dlouhé modlení připravuje vás jen o čas k opravdovému díky v radostném činu.

Dítě, které své rodiče skutečně miluje, dokazuje svou bytostí tuto lásku, činem, a ne lichotivými slovy, která v mnoha případech zůstávají jen výrazem přítulné samolibosti, ne-li dokonce požadavkem sobeckosti. Tak zvaní mazlíčkové stojí jen zřídka za něco a myslí vždy jen na sebe a na uspokojení svých vlastních přání.

Nejinak stojíte před svým Bohem! Dokažte činem, co mu chcete říci!

Nyní víte, jak se máte modliti a už zase stojíte úzkostlivě před otázkou, *co se máte modliti*. Chcete-li najít správný způsob, musíte nejprve *oddělit* modlitbu od proseb. Čiňte rozdíl mezi modlitbou a prosbou! Nesnažte se vydávat své prosby za modlitby.

Modlitba a prosba ať vám označují *dvoji* věc; modlitba patří k uctívání, prosbu však nelze k ní řaditi, chcete-li se skutečně řídit podle pojmů.

A je nutno, abyste se nyní podle toho řídili a nemíchali všechno dohromady.

Dávejte sebe v modlitbě! Jen to bych vám chtěl říci a vysvětlení máte již ve slově samém. *Odevzdejte* se Pánu ve své modlitbě, odevzdejte se cele a bez výhrad! Modlitba má býti rozestřením vašeho ducha u nohou Božích, v oddanosti, chvále a díky za vše, co vám poskytuje ve své veliké lásce.

Je toho nevyčerpatelně mnoho! Ztratili jste cestu, nedovedli jste ještě vůbec porozuměti, jak byste měli v plném vědomí užítí všech schopností svého ducha!

Najdete-li jednou *tuto* cestu poznání všech hodnot mého Poselství, pak nebudete mít žádných proseb. Budete jen chválit a děkovat, jakmile zvednete své ruce s pohledem vzhůru k Nejvyššímu, který se vám ve své lásce dává poznati. Pak budete uvnitř v *trvalé* modlitbě, jak tomu stejně má být. Můžete si přece ve stvoření všechno vzít, co potřebujete. Stůl je prostřen v každý čas.

Schopnostmi svého ducha smíte si z toho vybrati. Stůl poskytuje vám vždy vše, čeho potřebujete a není třeba proseb, jakmile se *správně* snažíte pohybovati se v Božích zákonech!

Také toto všechno bylo již řečeno vám tak dobře známými slovy: „Hleďte a naleznete! Proste a bude vám dáno! Tlucte a bude vám otevřeno!“

Tato slova poučí vás o *potřebné* činnosti lidského ducha ve stvoření, především také o *správném* použití jeho schopností. Ukazují mu přesně způsob, *jak* si má ve stvoření počínati a také cestu, která ho přivede kupředu.

Tato slova nemají být jen všedně oceňována, jejich smysl leží hlouběji, obsahuje celé bytí lidského ducha ve stvoření podle zákona potřebného pohybu.

„Proste a bude vám dáno!“ ukazuje zcela jasně na mnou v přednášce „Koloběh záření“ naznačenou schopnost ducha, která ho pudí, aby pod určitým, neustálým tlakem něco chtěl, nebo si přál. To pak svým zářením ihned přitahuje *stejnorodé*, a tak se mu samočinně *dostává* toho, čeho si přál.

Tento tlak přání má však vždy zůstat *jen* prosbou, nesmí se stát jednostranným požadováním, jak žel jsou dnešní lidé zvyklí činiti. Zůstane-li prosbou, je v tom pokora a bude tak skrývati v sobě vždy dobro a také dobro přitahovati.

Ježíš ukázal zřetelně svými slovy, *jak* se má člověk zařídit, aby všechny samočinné schopnosti svého ducha řídil *správnou* cestou!

Tak je to se všemi jeho slovy; žel, byla však zatlačena do omezených obrysů lidského pozemského rozumu a tím zle zkřivena, že jim nikdo víc nerozuměl a nemohl je správně vyložit.

Že těmito slovy není míněn styk mezi lidmi, bude lehce každému srozumitelné. Poměr lidí k sobě nebyl nikdy, dříve ani dnes, *takový*, aby se z něj dalo usuzovati na splnění těchto příkazů.

Jděte k lidem a proste a *nic* vám nebude dáno! Tlucte a *nebude* vám tam otevřeno! Hleďte mezi lidmi a jejich díly a *nenaleznete* toho, čeho hledáte! -

Ježíš nemínil také stanovisko člověka k Bohu osobně, s pomíjením všech obrovitých světů mezi nimi, které nemohou být odsunuty stranou, jakoby nebyly. Nemínil tím také pouze živé slovo. Ježíš mluvil stále z pramoudrosti a nevtlačoval ji do malého lidského myšlení nebo poměrů. Mluvil-li, viděl *před sebou* člověka, *stojícího* ve stvoření a volil *všeobsáhle* svá slova!

Všechna podání, překlady a výklady stůňou *tímto* nedostatkem: zanedbávají všeobsáhlost. Všechno bylo vždy pomíseno a prováděno jen malicherným lidským myšlením a tím zkřiveno a znetvořeno. Tam pak, kde chybělo porozumění, bylo přidáváno z vlastního. I kdyby to bylo myšleno co nejlépe, nemohlo to splnit svůj úkol.

Lidské zůstane vždy malicherně lidským, Božské však je vždy všeobsáhlé! Tím bylo víno tak zle zředěno vodou a nakonec bylo to zcela něco jiného, než původně mělo být. Na to nesmíte nikdy zapomenout.

Také v „Otčenáši“ snažil se Ježíš chtění lidského ducha řídití prosbami v něm obsaženými takovým směrem a nejprostší formou, aby mu toto dovolilo přátí si jen to, co mu může prospěti k vzestupu, a toho aby se mu dostalo.

Není v tom žádný rozpor, ale byl to nejlepší ukazatel cesty, pevná opora pro každého lidského ducha *tehdejší* doby.

Dnešní člověk však potřebuje celého svého slovního pokladu, který si mezi tím vytvořil a použití všech z něj vznikajících pojmů, má-li najít cestu ven z pomatenosti svého rozumového chytráctví.

Proto musím vám, lidem *nynější* doby, poskytovat dalekosáhlá vysvětlení, říkající ve skutečnosti přesně totéž, ale *vaším* způsobem!

Naučit se to je *nyní* vaše povinnost, neboť stali jste se vědoucími ve stvoření! Tak dlouho, dokud nebudete ve věděni plnit nyní své povinnosti, jaké vám schopnosti vašeho ducha k vývoji ukládají, tak dlouho zase nesmíte prosit o žádná práva!

Věrným plněním povinností ve stvoření dostane se vám zvratným působením všeho a nebude již žádného důvodu k nějaké prosbě. Ve vaší duši vytryskne pak jen dík tomu, který vás ve své všemoudrosti a lásce každodenně vždy znovu bohatě obdarovává!

Vy ubozí lidé, kéž byste se dovedli alespoň správně *modliti!* *Skutečně modliti!* Jak bohaté by bylo vaše bytí! Neboť v modlitbě je největší štěstí, jehož se vám může dostat. Vynese vás do nezměrných výšek a oblažující cit štěstí bude vámi proudit. Lidé, kéž byste se dovedli *modlit!* Toto vám nyní přeji.

Pak se víc nebudete ptát ve svém malém myšlení *ke komu* se smíte a máte modliti. Jest jen *Jeden*, jemuž smíte zasvětit své modlitby: **Bůh!**

V posvěceném okamžiku přistupujte k němu se svatým citem a odevzdejte mu všechn dík, který váš duch dovede vytvořit! *Jen na něj samého* se obraťte ve své modlitbě, neboť jemu jedinému patří dík, a jemu jedinému patříš ty sám, člověče, protože i jeho velikou láskou jsi mohl vzniknouti!

Máš-li však *prosby*, pak se můžeš obrátit na jeho Syny, na Ježíše Krista, nebo Imanuele. Nikdy však nepovyšuj prosbu na modlitbu. Modlitba patří jedině Pánu!